

Lachende 'Leufjes'

Na vier zware jaren kan Sandra van de Bunt (midden) weer lachen. Samen met dochter Michelle (l.) en zoon Robin (r.) kan ze het restaurant dat haar in 2014 overleden man Paul 30 jaar geleden was begonnen, weer nieuw elan geven. Santé!

Haute cuisine op haverermout

Elke week gaat deze krant naar recepties, premières en presentaties, op zoek naar een vleugje society. Deze keer: sterrenrestaurant De Leuf presenteert zijn nieuwe chef-kok en team.

DOOR RAY SIMOEN

Hij heeft „de beste afwasser van het westelijk halfmond” in zijn team. En een hulkkok met gouden handjes en dito keel, want in 2014 werd Dani Hoefnagels derde bij *The Voice of Holland*. Ja, Robin van de Bunt (24) is er klaar voor. Laat de Michelin-mannetjes maar komen. Gisteren presenteerde de nieuwe chef van De Leuf in Ubachsberg zijn net zo jeugdige witte brigade en sterk verjongde zwarte brigade - enkel

moeder Sandra en 'good old' sommelier Bas Rietrae zijn ouder dan 30 - aan gasten, collega-koks en pers. Het was een gedenkwaardige dag: De Leuf bestaat 30 jaar en Robin volgt zijn in 2014 overleden vader Paul op. Hij neemt in de keuken de scepter over van Bas van Kranen, die nu achter het fornuis staat in Bord'Eau in Amsterdam, waar Robin stage liep. Er wordt wat afgeschoven met potten, pannen en koks in Nederland. De Leuf blijft een ADHD sterrenkeuken, vol drukke baasjes, die je zonder lidmaatschap van een sportclub geen pan water op laten zetten.

Vader Paul - bijgenaamd Rocky - was een bloedfanatieke bokser en Robin start de dag met loodzware gewichten en een ontbijt van haverermout. Na het werk trakteert deze gespierde spijker met een indrukwekkend sixpack zich op een hapje kwark met fruit. De gasten werden gisteren in Ubachsberg niet getraakteerd op haute cuisine haverermout of kwark. Wel op weelderige schalen vol oesters, kunstige kabeljauwfilets met pompoencreaties en exquise kazen. De beste afwasser van het westelijk halfmond moest nog zwaar aan de bak.

Kleurige kabeljauw

Kunstschilder Nelleke Hollewijn (midden) durfde de kabeljauw eerst niet te eten. „Zo mooi van kleur.” Kappersechtpaar Nijsten vond de vis mooi gecoupeerd.

PROO

! Nodig ons uit » leef@delimburger.nl

AMBIANCE ★★★★★ CATERING ★★★★★ GASTEN ★★★★★

Borrels en habbels

Handen kom je tekort op een receptie. Om ze te schudden, glazen vast te houden, monden af te veegen of om obers te wenken want lekker babbelen maakt zo dorstig.

Reünie ouwe hap

Koks Jeroen Trimbos (l), Jan Soblecki (m) en Bas van Kranen hebben een Leuf-verleden. Jeroen en Bas werkten er. Jan Soblecki had er zijn eerste date met zijn Limburgse vrouw Claudia.

Boren

Columnist Leon Verdonschot schrijft over wat hij meemaakt, ziet en observeert tussen Amsterdam en Maastricht. Het goede leven met een vleugje rock-'n-roll.

Ik moest naar de tandarts. Zo zeg je dat. Geen mens zegt: 'Ik mocht naar de tandarts'. Die van mij zit in Geleen. Al woon ik er al vele jaren niet meer, mijn tandarts heb ik aangehouden. Ik heb niets tegen verandering, maar de volkomen weerloze houding waar een tandartsstoel je in dwingt, reserveer ik graag voor een man die ook nog mijn melkgebit heeft gekend.

Tot voor kort was mijn tandarts een van de weinige mensen van wie ik nog met regelmaat papieren kaarten kreeg. Het was geen heel persoonlijke kaart, dat niet, de tekst was bovendien altijd de zelfde: 'Hiermede bericht ik u dat ik onderstaand tijdstip heb gereserveerd voor uw halfjaarlijkse gebitscontrole/behandeling. Zonder uw tegenbericht reken ik op uw konst.' Voor dat laatste ben ik kennelijk heel gevoelig, want ik ga altijd. Inmiddels is het kaartje vervangen door een mail en nu bleek mijn tandarts ook verhuisd naar een overkoepelend gebouw met meerdere tandartsen. Het spoelbekertje dat er altijd voor zorgt dat je ziet dat je tóch hebt gebloed, al dacht je van niet, dat was verdwenen.

De voorletters van mijn tandarts luiden volgens dat kaartje J.B., maar ik heb werkelijk geen idee hoe hij met zijn voornaam heet. Voor mij heet hij al mijn hele leven 'Tandarts'. Ik ben hem ook nooit gaan tutoyeren.

Jaren geleden ging ik in Amsterdam naar de Night of Terror, een roemrucht filmfestival waar ieder jaar vier horrorfilms worden gedraaid. De code tijdens die nacht is dat de aanwezigen, vrijwel alleen mannen, de films zo luidruchtig mogelijk van commentaar voorzien. Niet bloederig genoeg, te veel nadruk op overschatte zaken als karakterontwikkeling? Dan krijgt de seriemoordenaar instructies vanuit de zaal: 'Rechts, ze zit rechts, achter dat muurtje!'

Hoe enthousiast alle aanwezigen ook reageerden op de zoveelste zombie of op alweer een vrouw die de condens van haar badkamerspiegel veegde en dan de psychopaat opeens achter haar zag staan, het verbleekte allemaal bij het gejoel dat opsteeg bij de film *The Dentist*, over een ontspoorde tandarts. Honderden mensen in de zaal en op het balkon gingen staan en richtten zich met gebalde vuisten in de lucht tot het bioscoopscherm, terwijl ze bulderden: „Boren! Boren! Boren!”

Twee keer per jaar denk ik aan die film terug: als ik onderweg ben naar die man met die mysterieuze initialen, voor wie ik altijd een paar dagen voor de controle, dus veel te laat, begin te flossen als een dolle. Alleen maar om niet te horen dat het beter had gekund en beter moet. Om daar ook nooit tegenin te gaan.

In die zin is mijn tandarts de enige overgebleven autoriteit, van wie ik gewoon aanneem wat hij zegt. Bij wie ik nooit de neiging heb hem met zelf bij elkaar gegoogelde Wikipedia-kennis tegen te spreken. De tandarts is de enige leraar van wie je nooit meer af komt.

